

Uvillie, hvis den er til Stede? Netop fordi man fremsætter saadanne Paastande, som man ikke har Ret til at fremsætte, fordi de ikke er i Overensstemmelse med de faktiske Forhold. Jeg synes derfor, at jeg som en af dem, der har med disse Kasser at gøre, med nogen Ret kan henstille til ærede Medlemmer ikke at tage Hensyn til alt for meget af det, der fremkommer paa dette Omraade.

Den højtærede Minister sagde i Gaar, at en Sammenknytning mellem Arbejdsløshedskasserne og Arbejdsanvisningen var nødvendig, og at der har været vekslet en Mængde Skrivelser, som til Dels var unødvendige. Med Hensyn til disse Skrivelser vil jeg sige, at jeg har det samme Indtryk. Under de gode Konjunkturer i Krigsaarene, da man havde Arbejde i tilstrækkelig Mængde, da man kunde skifte Plads den ene Dag for næste Dag at faa Arbejde paa en anden Plads, var det givet, at disse Forhold bevirkede, at et meget stort Antal Arbejdere søgte derhen, hvor de kunde tjene de fleste Penge. Det var, efter hvad de saa i Bladenes Referater om de store Aktieselskabsudbytter, ikke mere end menneskeligt, at de ogsaa søgte højere Betaling for deres Arbejde. Men saa snart noget saadant skete, var der mange Arbejdsgivere, som henvendte sig til Arbejdsanvisningen med Anmodning om at tage fat paa den Mand; han havde forladt sit Arbejde uden Grund. Jeg nævner dette, fordi man i det foreliggende Lovforslag igen er inde paa den samme Lovgivning, der bevirker en Mængde unødige Skrivelser, thi vi kan naturligvis aldrig komme dertil, at vi skulde lovgive saaledes, at et Menneske, som en Gang har faaet en Plads, skal staa der, saa længe den paagældende Arbejdsgiver vil have ham. En saadan Tvang kan man ikke paalægge Arbejderne, og kan og vil man ikke dette, undgaar man naturligvis ikke det Tilfælde, vi har haft under den foregaaende Periode i stor Udstrækning, at den paagældende Arbejdsgiver gerne vilde have fat i den paagældende Arbejder og derfor henvendte sig til Arbejdsanvisningsdirektøren. Arbejdsanvisningsdirektøren tilskrev Inspektøren for Arbejdsløshedskasserne, og Inspektøren tilskrev Arbejdsløshedskassen for at faa at vide, hvad Grunden var til, at den paagældende Mand havde forladt sit Arbejde, og i intet Tilfælde i mit Fag forelaa anden Grund, end at den paagældende selv ønskede at faa en Plads, der var bedre lønnet, og det forbyder Loven ikke. Men hele dette Skriversi skulde foregaa, blot fordi den paagældende Mester var utilfreds med at have mistet denne Arbejder; han skulde

saa have Arbejdsanvisningen til at konstatere, om der var foregaaet et Brud, fordi han naturligvis troede, at den paagældende gik og fik Understøttelse. Hvis han havde søgt Arbejdsløshedsunderstøttelse, var Arbejdsløshedskassen efter Loven tvunget til at sige til den paagældende: Værsaagod, her udbetales ingen Understøttelse, der er Arbejdede, og det maa du tage! For mit Fags Vedkommende har jeg altid arbejdet paa den Maade, at naar en Arbejdsgiver har henvendt sig til os for at faa en Mand til den og den Specialitet, har han faaet den Mand, og han har altid været tilfreds, hvilket ogsaa de Tal viser, som er blevet læst op herfra, idet vi selv skaffer Arbejdere i stor Udstrækning til vore Arbejdsgivere.

Jeg vil gerne efterkomme den højtærede Formands Opfordring til muligt at se at blive færdig i Dag med denne Forhandling. Der er adskilligt andet, jeg gerne vilde være kommet ind paa; men jeg skal til Slutning blot sige: Lad os ikke tale længere om det Arbejde, man har kaldt for Nødarbejde. Nu har vi et helt Aar undersøgt paa Kryds og tværs de forskellige Forhold i Industrien, og vi er alle sammen enige om, at det er en Ulykke for hele Landet, om vi skal fortsætte med den Arbejdsløshed, som antagelig vil være steget meget betydeligt til Vinter. Kan vi derfor ikke blive enige om at sætte Arbejdet i Gang, at gøre alt muligt fra Statens Side for, at saa mange Mennesker som muligt kommer i Arbejde? Det er det vigtigste. En Bestemmelse som den, der her er foreslaaet, vil ikke kunne gennemføres, selv om Loven vedtages. Det er min personlige Overbevisning efter det Kendskab, jeg har til Arbejderne. Selv om man tvinger dem til at tage Arbejde, vil Arbejdsgiverne ikke kunne faa den Arbejdskraft, som de skulde og kunde fordrø at faa. Jeg vil derfor slutte med at sige: Lad os gøre alt, lad dette Udvalg blive enige saa hurtigt som muligt om at sætte det Arbejde i Gang, som en hel Mængde Kommuner erklærer, at de ikke vil sætte i Gang, hvis det skal betales med Underbetaling. Der er en hel Del andre Faktorer, der skal ordne dette Forhold, det skal Staten ikke gøre.

Jacobsen: Man kan maaske sige, at det foreliggende Lovforslag er Udtryk for en stærk Optimisme, en lys Tro paa, at man ved Hjælp af Lovparagraffer og Kontrollbestemmelser vil kunne løse den haarde Knude i vort Samfund, som Arbejdsløsheden er. Jeg tror imidlertid, man med lige saa god Grund kan hævde, at Lovforslaget er et Udtryk for en udpræget Pessimisme, der